

EL TREBUIE SĂ CREASCĂ

„iar eu să mă micșorez.” (Ioan 3.30) De câte ori n-am citit acest text din Scriptură și totuși nu ne-am micșorat. Probabil că acest lucru se explică printr-o eroare la citire. Nu scrie: eu să mă micșorez și El să crească, ci tocmai invers. Se pare că aici este greșeala. Pe măsură ce Domnul crește în ochii noștri, cu cât noi Îi recunoaștem mărimea (El nu poate crește conform concepțiilor noastre, în funcție de ceea ce înțelegem noi prin ‚a crește’), în aceeași măsură ne vom micșora noi în ochii noștri, vom deveni mici. Cât de mare a fost Domnul în ochii lui Petru când Domnul a înlesnit acea pescuire minunată? Faptul acesta i-a provocat lui Petru exclamația: „Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos.” Atunci Petru a fost foarte mic. Dar Petru nu s-a putut face mai mic decât era, ci în fața mărimii slăvite a Domnului, și-a recunoscut micimea. Cât de mult s-au străduit cei trei prieteni ai lui Iov să-i ‚fie de ajutor’: au plâns, și-au rupt hainele, și-au presărat țărână în cap înspre cer. Apoi au stat lângă el pe pământ șapte zile și șapte nopți, fără să-i adreseze un cuvânt. Apoi au început să vorbească, unul după altul, fiecare în felul lui. Rezultatul tuturor strădaniilor lor a fost, nu numai că nu l-au ajutat pe Iov, ci că Dumnezeu a trebuit să-i spună lui Elifaz: „Mânia mea s-a aprins împotriva ta și a celor doi prieteni ai tăi, pentru că n-ați vorbit așa de drept de Mine ca robul Meu Iov. Luați acum șapte viței și șapte berbeci, duceți-vă la robul Meu Iov și aduceți o ardere de tot pentru voi. Robul Meu Iov să se roage pentru voi și numai în vederea lui nu vă voi face după nebunia voastră, căci n-ați vorbit așa de drept despre Mine cum a vorbit robul Meu Iov.” Cât de puține cuvinte a spus Elihu și ce puțin s-a preocupat cu Iov însuși! Dumnezeu este mai presus de om și nu trebuie să dea socoteală de toate faptele Sale. Dar dacă în cele din urmă Dumnezeu Însuși i se descoperă și îl lasă să-I vadă slava, Iov își deschide gura pentru a spune câteva cuvinte: „Știu că Tu poți totul și că nimic nu poate sta împotriva gândurilor Tale.” „Cine este acela care are nebunia să-Mi întunece planurile?” „Da, am vorbit fără să le înțeleg, de minuni care sunt mai presus de mine și pe care nu le pricep.” „Ascultă-mă și voi vorbi; te voi întreba și Mă vei învăța.” „Urechea mea auzise vorbindu-se despre Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă.” Acesta este tot secretul de ce mulți copii ai lui Dumnezeu nu se micșorează; lor le lipsește recunoașterea Domnului; pentru ei Domnul nu este destul de mare, nu-I cunosc mărimea și de aceea se văd pe ei înșiși așa de mari. Nici măcar efortul nostru de a-l face pe om mai mic nu ar fi de vreun folos; dacă vrem să-l ajutăm cu adevărat, atunci trebuie să fim în stare să-i zugrăvim în fața ochilor mărimea Domnului. Dar dacă nu suntem în stare să facem acest lucru, atunci să începem noi înșine să învățăm ce înseamnă EL SĂ CREASCĂ. „Mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta, să vestesc neamurilor (printre neamuri) bogățiile nepătrunse ale lui Hristos și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile.” (Efeseni 3:8-9) Ah, dacă am înțelege că trebuie să vorbim mai mult oamenilor despre Domnul, despre frumusețea Lui, despre dragostea lui, despre bogățiile Lui nepătrunse, am avea, cu siguranță, mai mult succes. Tânăra israelită din casa lui Naaman, generalul împăratului Siriei, n-a atras atenția stăpânei ei asupra leprei soțului ei, nu i-a spus să folosească un mijloc sau altul, ci a avut doar o dorință a inimii, pe care a exteriorizat-o astfel. „Oh, dacă domnul meu ar fi la proorocul acela din Samaria (Elisei), proorocul l-ar tămădui de lepra lui.” Aceasta era convingerea ei fermă. Este aceasta și convingerea noastră fermă, că oricine vine la Domnul Isus, El îl poate ajuta și vindeca? Nu spune și psalmistul: „El îți iartă toate fărădelegile tale; El îți vindecă toate boalele tale.”? (Psalmul 103.3) Ah, cât de puțină încredere avem în Domnul în această privință, cât de mic este El adesea în ochii noștri. El trebuie să crească; aceasta este singura cale pe care eu mă pot micșora; nu există altă cale. El trebuie să ajungă mare în ochii mei, ca eu să pot apoi recunoaște ce mic sunt.